

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke

den 4. januar 2015

Kirkedag: H3K søndag/A

Tekst: Matt 2,1-12

Salmer:

SK: 136 * 447 * 451 * 137 * 138 * 103,2 * 712

LL: 136* 137 * 138 * 103,2 * 712

To gange i Matthæusevangeliet kaldes Jesus for 'jødernes konge'. Her af vismændene og senere af Pilatus, i forbindelse med Jesu korsfæstelse. Begge gange er det altså fremmede, der kalder Jesus 'jødernes konge'.

Det er fremmede, der som nogle af de første kommer til barnet for at se det og tilbede det; og det sidste Matthæus skriver om i sit evangelium er, at Jesus befaler disciplene også at gå ud med hans budskab til de fremmede og døbe og lære.

Det er en direkte konsekvens af det, når vi holder dåb. Vi hører til de fremmede. Vi hører til dem, der får lov at være med i det gode selskab. Vi hører egentlig ikke til, men får lov at være.

Inden jeg er nødt til at vedgå, at det ikke er rigtigt, så lad os lige blive ved denne sætning og dens konsekvenser: "Vi er de fremmede. Vi hører egentlig ikke til, men får lov at være."

Det er realiteten set i forhold til evangeliets tid og sted. Tid og sted er Betlehem omkring år 0; Israels/jødernes kultur, historie og tro. Nogle anderledes, vismændene, kommer ind i dette for at se, hvad der er sket i dette folk og dets historie, og de tilkommende er de fremmede. Normalen er jøderne, deres land, kultur, historie og tro.

'Den fremmede', som begreb/som person, har altid været en trussel eller en udfordring. I datidens samfund var der mange love og regler, som indeholdt regler og forskrifter vedr. den fremmede. Love og påbud til landets egne borgere om at behandle den fremmede ordentligt, som et menneske. Love og regler, det var nødvendigt at have, for ellers blev de ikke behandlet ordentligt. Love og regler, der også hentede deres begrundelser i, at Israels Folk selv på et tidspunkt var fremmede – det var de bla. i Egypten, hvorfra Moses førte dem ud og ind i Israels land.

Ironisk og tragisk gik der ikke så forfærdeligt mange år, før jøderne selv blev 'den fremmede' i deres eget land, og ude i den store verden er jøder den dag i dag 'den fremmede'.

'Den fremmede' er ofte omgærdet af en lidt negativ klang og forventning. Det har stort set været gældende for mennesker rundt om i verden. 'De sorte' var fremmede i USA, og det havde dyre omkostninger at få sorte og hvide til ikke at være fremmede for hinanden, og begiveheder i USA i 2014 kan jo få os til at spekulere på, om det egentlig er lykkedes helt, selv om det er lykkedes en fremmede at blive præsident.

Og vi er jo ikke så anderledes. Vi har også fremmede blandt os i vort samfund. Fremmede som egentlig ikke hører til, men får lov at være.

For vi er jo normalen. Vi er de rigtige. Men i forhold til kristendommen er vi de fremmede – selv om vi opfører os som om, det er hos os, det skete. Men Jesu krybbe stod i Betlehem og ikke i Skævinge/Meløse.

Det er faktisk ikke en rar tanke at være den fremmede, der egentlig ikke hører til, men får lov at være. Alene tankerne hos

os og hos vore fremmede er med til at fastholde os i fremmedgørelsen for hinanden.

Det gælder også, når man er fremmed i alle andre sammenhænge. En kæreste kan være 'en fremmed' i den nye familie og hører egentlig ikke til, men får lov at være. Selv har jeg oplevet at være 'den fremmede' i en kirke. Efter at have været 'den fremmede' i ½ år, fandt jeg et andet sted at gå i kirke. 'Den fremmede' kan vi finde og skabe i alle sociale, kollegiale, kirkelige – ja i enhver menneskelig sammenhæng, hvor nogle hører til og andre kun får lov at være.

Og så er jeg nød til at rette mig selv i det med, at i forhold til kristendommen er vi de fremmede. Det er vi ikke. Men det skyldes ikke vores fortjeneste. Det skyldes julebarnet, Jesus. På mange måder var han en fremmede blandt sine egne. Men han ophævede fremmed-begrebet ved at inkludere og give tilhørsforhold. Paulus skriver om det i dagens NT-læsning, epistlen. Og vi ser det virkeliggjort, hver gang vi holder dåb. I dåben bliver 'den fremmede' indlemmet i Guds store børneflokk. I dåben tager Gud i sin nåde imod os, fordi Han ikke kan lade være at tage imod den, som kommer til Ham. Det er det eneste – hvis vi skal tale om vore kvalifikationer for at høre til, så er det den eneste kvalifikation, vi har, at vi kommer til/bæres til Gud. Alt andet, som begrunder, at vi hører til, står Gud selv og alene inde for.

Er vi i tvivl herom, skal vi blot læse evangelierne om Jesus og se, hvorledes han, som er åbenbaringen af Guds "godhed og kærlighed" gang på gang sprængte fremmed-begrebet og gav plads og tilhørsforhold til mennesker.

Jesus gav plads og tilhørsforhold i en sådan grad, at kristne mennesker kan kalde hinanden brødre og søstre i Herren. og

netop derfor bør ingen nogensinde føle sig eller være betragtet som 'den fremmede' i Guds kirke. Det må enhver menighed hele tiden have sig for øje, når fremmede finder ind ad kirkedøren. Hos Gud er vi ikke fremmede, og ingen af os har ret til at holden hinanden som fremmede, der dog får lov at være. I denne verden er vi alle fremmede, i Guds rige er vi børn af samme himmelske Far i troen på Hans søn, Jesus Kristus.

Så vil jeg godt vende tilbage til beretningen om vismændene, disse fremmede. Det fortælles om dem, at ”de vendte hjem til deres land ad en anden vej.” Det skyldtes helt konkret en advarsel i en drøm. Det skyldtes, at de skulle undgå kong Herodes. Men det skyldtes også, at de skulle tilbage til deres egne fremmede lande. Og det skulle altså ske ad en anden vej, end den de kom ad.

Jeg tror ikke, at dette er en profeti om, hvad der sker omkring Jesus. Men det er tankevækkende, at rigtig mange af de mennesker, vi hører om, som møder Jesus, de vender tilbage til deres liv ad en anden vej. Selvretfærdigheden vender tilbage ad tilgivelsens vej; modløsheden ad håbets vej; vredens ad forsoningens vej; fremmedgørelsen ad fællesskabets vej; hadet ad kærlighedens vej; fortabelsen ad frelsens vej. Personligt har jeg fået lov at opleve, at en alkoholiseret mormor vendte tilbage til sine egne ad en anden vej end alkoholens efter ikke bare et men mange møder med Guds ord om Jesus.

Gang på gang må vi konstatere, at når mennesker ser krybbebarnet og deri ser Guds åbenbaring af godhed og kærlighed, og deri vor frelse, når mennesker ser det, kan de ikke vende tilbage ad samme vej.

Vi kan ikke vende tilbage ad samme vej, for vi har fået noget nyt og anderledes at se som muligheder. Vi har fået at se, at han

ikke er fremmed for os og vi ikke for ham. Vi må vælge en anden vej, for måske er der noget, der skal undgås. Måske er det ikke ligefrem en despotisk og ond kong Herodes; men det kan være så meget andet, der skal undgås. For min mormor handlede det om at undgå øllerne. For en anden handler det måske om at undgå andre ting, som fremmedgør os i forhold til Guds Søn og hinanden. Det ved den enkelte nok bedste selv.

Vi kan nok være fremmede for hinanden; men vi må ikke gøre hinanden til 'den fremmede', for for Gud er vi ikke fremmede, der kun får lov at være. Hos Gud hører vi til.

Ære være Gud i det højeste og på jorden!
Fred til mennesker med Guds velbehag!